

A szaklidércek és felelősök mind értetlenül álltak Nidnul halála előtt. Első ránézésre mintha valaki bedobtak volna mellé a transzformátort a fürdőkádba. A lidércet *idiotisztikus* állapotban hozták be Fagyottváros központi kórházába, amely egy szolidabb klinikát foglalt magában. A lidércek nem fordítottak különösebb figyelmet a másik érzelmvilágának megértésére, hovatovább a mentális problémák felismerésére, vagy azok empatikus kezelésére, így nem csak tudásanyagilag, de létesítmény tekintetében is felkészületlenül álltak a különös esett előtt. Mikor az erőszakkal leszedált Nidnult behozták a klinikára jobb híján amennyire tudták összekötözték, és bezárták az egyik szabadon álló helységbe, ahol nem sok vizet képes zavarni remélve, hogy a probléma majd idővel lenyugszik.

Halála körülményének azonban két azonnali következménye lett: első, a halál nyomozást vont maga után az intézmény hanyagságát tekintve, másrészt az elhunyt esetleges hozzátartozóit is ildomos volt felkutatni és tudatni velük a megrázó hírt.

Így történt, hogy Nidnul lakásában házkutatás tartottak: a lakóhelyéről semmi rendkívüli nem volt elmondható, az Óvárostól mintegy néhány saroknyira bérelt magának egy padláshelyiséget egy Hope-kori többszintes épületben, ami mindössze egy alkóvból, egy kis ablakból és egy „munkaállomásból” állt. Az áldozat valamiféle író vagy akadémista lehetett a számtalan papír és írógépből ítélve.

Ennek átkutatása során került egy végzetes könyv az illetéktelen illetékeseknek patájába. Az áldozat naplója, amelyben látszólag összefüggéstelen, egymástól távol eső körülmények katyvassza, babonás halandzsák és szörnyűséges mendemondák, kísérteties effektusok, mákonyos lázalmok halállal végződő vészterhes zsongása lapult. A nyomozók az író ötletes noteszének gondolták, és nem sok figyelmet szenteltek neki.

Az áldozat szüleinek a félnapi útra lévő Svappavaara-ból kell, hogy ide érkezzenek, a csekély személyes holmikat pedig a klinikára szállították, hogy az ottaniak gondjaira bizzák a megőrzésüket a hozzátartozók érkezétségig. A sors fintorra, hogy egy lidérchez képest excentrikus mégis nagynevű és köztiszteletnek örvendő orvos, Opeth, pont a meghökkentő néprajzi jelenségek tanulmányozásával foglalkozott szabadidejében. Valamiért pont neki kellett olyan jelentéseket is kihallania az említett noteszből, amire mai nemzedékek lidércei már nem, vagy csak kisgyermekkorai elhomályosult emlékek visszhangjaiból emlékeznek csupán. Kihasználta a lehetőséget, hogy végig olvashassa az áldozatnaplóját, hátha magyarázatot talál annak különös viselkedésére, s kitudja, talán még nagyobb karriert csinálhat ebből az esetből.

El sem hiszem, hogy tényleg megtörtént! Valahogy sose gondoltam volna, de Hope valóban visszatért! S a póniknépe is lefejezésre került. Amilyen hír járja Selenisről, valószínűleg Hope marad az egyedüli Alikornis kvalitásokkal rendelkező lény, legalábbis a pónik nem igazán tudnak majd bírókrakelni ellenünk. Mindenki ujjong, hogy új korszak köszöntött ránk!

Mindenki kivéve az én lakásom környékén lakókat. Igazából, amint tudatára ébredtek Hope visszatérésének, mintha leordították volna a fejüket reszketve elszaladtak vissza az otthonaikba. Amikor Hope-ot akárcsak távolról is meglátták valamiféle kivehetetlen jelet rajzoltak maguk elé a patájukkal az irányába.

Hiába, ilyen az, amikor az óváros babonás lidércei közé keveredik a lidérce. De legalább már értem, hogy nem valamiféle csel miatt volt ennyire jó áron az itteni lakás. Bár igazából nincs baj az itt lakókkal, még ha kicsit rigolyásak is. Igazából semmi probléma nincsen velük a hétköznapiakban, kivéve, hogy kicsit... lidérctelenek. Legalábbis sok hóbortjuk van, amit mai fejjel nehéz jól kezelni. pl. a hét egy napján egyáltalán nem hajlandóak dolgozni – ezt mondjuk adom. S nem esznek vörös színű zuzmót. De a kedvencem, hogy egy hónapban egyszer mindenféle „áldozatot mutatnak be” egy két és fél méteres meztelencsigát ábrázoló szobor előtt. Amikor senki se jár arra meglehetősen jó dolgokat lehet arra fele bugázni; egészen meglepő és meglepően menő holmikat hagynak ott előtte. Aromaterápiás illatgyertyát, füldegót, kamillaillatú szemfedőt, és egy Marken IV típusú minőségi bélelt hálósákokat – bakker, ezt azt hittem betiltották annyira kényelmes benne aludni, állítólag griff fiókák tollaiból készítik, teljesen illegális -, és egy „midnight snack” feliratú kocka alakú karton dobozban gőzölgő valamit. Sejtettem mi lehet, de igazából nem mertem kinyitni, mert sok dolgot láttam ennyire gőzölni itt a tundrán. És nagy rajongói voltak a csiga-lépcsőknek, ahelyett, hogy árnyággal közlekednének, mint minden normális lidérc.

De nagyjából ennyit a furcsaságokról. Inkább ezerszer vagyok itt, mint a korábbi helyemen, ami hiába volt gleccser-úti lakás, konkrétan fa-batkáért, de ott póni fan lidércekkal kellett lakni, akik szókásai százszorta irritálóbba és még írásban sem érzem szükségét ventilálni.

Idővel megtanultam értékelni a helyet: különösen a fantasztikus, és meglepően gyönyörű, inspiráló kilátást engedő padláshelyiséget, ugyanis egy előkert virágágyásaira lehetett rálátni rajta keresztül. Az óváros is a maga módján hangulatos, vonzó hely volt, a maga falusias hangulatával, és hóvirág és fagytulipánt kertecskéivel. Esténként az éjszakai fények tengerére figyeltem, ahogy a lidércek kandallóikat égetik ábrándos misztériumok kelnek életre, s a horizonton túl felsejlenek a fagyott városnak bíborszínű fényei. A házak kemény erdeje álomszerű rejtelembe csomagolja a város eme elfeledett részét. Néha azon sajátos érzésem támad, mintha valami ismeretlen, éteri világra nyílna ez az ablak, amely abban a pillanatban formátlan sémákra hullana szét, ha igazi valójában próbálnám megérinteni.

Alkonyatkor különösen szeretek itt a gondolataimba merülni az íróasztalnál ülve, ábrándozva figyelni a város titáni cseppköveinek sötét tornyait. Körük csigalépcsőszerűen épített óváros csavaros utcáinak oldaláról kilógó tetőtengereit. Sőt bizonyos helyeken, ugyan ez az építési stílus folytatódott kürtők mélyébe is! Kráterek oldalába épített utcák, melyeket falba vájt vagy szirtre épített házak szegélyeztek. Legalján általában egy közösségi térrel, vagy valami fontosabb közintézménnyel.

Előfordult olykor-olykor, hogy a messzelátómmal is erre az elérhetetlen, ódon világra vetemedtem, amely ott terül az orrom előtt, a rejtélyes kémény füstök felhője alatt. Valahogy ott a messzelátón keresztül az egész csak még mesészerűbbnek tűnt, mintha a valótlansággal rokon,

lidérc ésszel fel sem fogható csodák bújnának meg rejtett zugaiban, különösen, amikor az óváros elkezd belemosódni az éjjeli világítás ibolyaszínű, csillagokra emlékeztető fénypermetébe.

Azonban, volt egy valami, ami mindennél jobban vonzotta kíváncsi tekintetem. Egy sarkocska csücskén éppen csak kikandikáló fekete odú. Ami a legérdekesebb volt benne, hogy mindegy milyen napszak volt, a kráter mindig különösen komornak tűnt, mint egy soha be nem gyógyuló heg, amely elcsúfít, egy amúgy tökéletesen bájos arcot. Amire az ember próbál nem oda figyelni, vagy udvariasságból figyelmen kívül hagyni, mégis vissza-vissza kalandozik rá a figyelme.

Ahogy teltek a hónapok, egyre különösebb érdeklődéssel kémleltem a sötét mélyedést. Mivel soha senkit sem láttam arrafele járni, vagy csak lesétálni bele, valószínűleg elhagyatott. Minél tovább nézem, annál inkább az örületbe kerget. Megszállottságomban valótlanabbnál valótlanabb legendákat találtam ki a kráternek. Például, denevérek úgy kerülnek a peremét, mint a tüzet. A peremen fekete színű moha vagy penész burjánzik, és kúszik szerteszét. A messzelátón keresztül megmutattam már a kürtőt néhány barátomnak, de egyikük sem tudott rá magyarázatot adni, mondták, hogy az ilyen régi városrészekben, elő-elő fordulnak lakatlanra rohadt kürtők, amiket igazából senkinek sem éri meg helyrepofozni, legalábbis Hope visszatérével, és a pónikkal való politikai helyzet fokozódása miatt ez senkit sem izgat.

Valóban! Equestriát most a Kristálybirodalom egyedül megmaradt alikornisa vezeti, aki végre egyedül maradván valóban egy birodalmat vezet, cárnői titulusban, és követeli a többi hercegnő szabadon bocsátását.

A többiek nem aggódnak miatta, csak egy vicc hercegnőnek tartják, és amúgy is nálunk a mágikai előny, a tűszok, és akármikor visszavonulhatunk az árnyak közé és szétszadizhatjuk, ha túl nagy támadásba mernének lendülni. Legalábbis ez a barátaim udvariátlanul magabiztos nézőpontja. Magamra sem ismertem, hogy mennyi minden történt, amíg monomániám tárgyával voltam elfoglalva. Ha másra nem is arra elég volt ez a beszélgetés, hogy ráébredjek nem egészséges ez a fajta megszállottság. Elhatároztam, hogy pontot teszek ennek az ügynek a végére. Megnézem magamnak azt a lyukat, megoldódik a rejtély és minden folytatódhat a régi kerékvágásban.

Március végére járt, amikor végre rászántam magam, hogy neki vágja az ismeretlennek. Véget nem érő utcákat és tereket kóboroltam végig. Átszelve a város talán legnyomorúságosabb negyedein, mire elértem egy falmentébe ágyazott évszázadok – milliók adtam hozzá öntudatlanul – által simára koptatott csapást. Biztos voltam benne, hogy ez vezet engem a kívánt kürtő mélyére. Abba az elérhetetlen varázsvilágba, ott a biborszínű fátyolón túlra. Idegen arcok figyeltek rám a falba ágyazott épületek küszöbén állva, ami meglepett, az az ismeretlen nyelven írott táblák sokasága. Olyakor-olykor felbukkan egy-egy régi templomszerű épület homlokzata vagy régen álló toronyszerű épületek romjai. Ám azt a káprázatos tüneményt csak nem találtam akárhogy próbáltam lejárni a lábam. Elkecserepedésemben megkérdeztem az egyik kioszkban álldogáló boltostól az irányt az elhagyatott mélyedés felé, a kanca csak zavartan bámult reám, mintha a nyelvet sem értené. Inkább tovább folytattam utamat. Ahogy haladtam lefelé, a környék egyre változott, míg végül már roppantul idegenszerűnek tetszett. Két-három csavarral lejjebb, mintha az egyik oldalra átvezető nyílásból megpillantani véltem volna a derengést. Ismét

bátorságot gyűjtöttem kérdezősködni, csak mert esküdni mertem volna, hogy az előbbi kanca csak színlelte a tudatlanságot. Az ezúttali alany arcára azonban a desztillált rémület képe derült fel, hiába is igyekezett visszanyerni pókerarcát. Ezzel elárulta magát előttem, de mire tovább erősködhettem volna, ő is azt a bizarr kivehetetlen jelet írta felém a patájával a levegőbe és elrohant, mintha magát Selenist látta volna.

Öt perc további séta után a kürtő szájának rozsdabarnás ajkai végül ott termettek előttem. Utcák és sikátorok pókháló szerű vonalainak közepén. Azonnal tudtam, amikor megpillantottam. Megismertem őt, merem azt mondani. Futva indultam a mocskos, felszakadt, kátyús utcákon. Azonban mégis kétszer voltam képes két neki futásra is eltévedni, de... ezektől az itteni lidércektől már igazából... nem mertem útbaigazítás kérni... még az amúgy erre mesterien alkalmas utcákon bújócskázó csikóktól sem.

Aztán végre mintha ő jött volna élém ott termett. Megcsapott a felőle áradó fagyos húzat. Mintha lélegezne. Ahogy ott tekintettem a mélyedésre, egy változvány filozófus mondása jutott eszembe, akiről még az egyetemen beszéltek egy előadás elejéig: „Amikor belenézel a szakadékba, akkor a szakadék visszanéz rád.” Ezt akkor nem értettem, most kezdettem úgy vélni, hogy igen.

Lassan, szinte ceremónisztikusan közelítettem feléje... ha nem vette volna körül vaskorlát, és nem lett volna csalánnal és disznófüvel körbe ágyazva. A helyiek amúgy is mesterei voltak a kiskertecskéknek. Bár fogalmam sincs mire gondolhattak a szerzők. Lidérc vagyok, szerintük ez mégis hogyan tudna engem megállítani. Ekkor homlokon csaptam magam, hogy akár repülhettem is volna idáig, de ahogy beleette magát a fejembe a gondolat... valahogy nem éreztem volna biztonságosnak a levegőben megtenni ezt az utat. Legalábbis az a pár száz döglött denevér tettem nem tévedhet.

Bódulatomból egy hozzám lépő nagydarab kanca rázott föl.

- Mi dolgod van itt, fiam? – húzta össze mézszínű szemöldökét.

Odafordultam hozzá. Lidérchez képest, kicsit dúci, de meglehetősen vagyonőrnek való testfelépítésű volt, és rendőr egyenruhát is viselt.

- Nem tudtam, hogy a városban vannak rendőrök. – vetettem oda hidegen. Azzal parázsló lábával a szügyén lévő jelvényre mutogatott. Mellette egy névtábla rajta Mányjei. Szegényke nagyon erőlködik, gondoltam, igazából annyira tartottam tőle, mint egy plebejustól.

- A helyi önkormányzat jogosítványában tartom fenn itt a rendet. Te pedig jobban teszed, ha nem mész annak a lyuknak a közelébe. – mondta vasszigorral.

Még mielőtt valami magyarázatot kértem volna, nem kellett, mert mondta magától.

- A papok mindenkit óva intenek attól a helytől – na, fasza, ez is egy hites -, annak idején valami iszonyatos lény lakott oda lent, de elaludt, így senki sem mehet a közelébe nehogy felébredjen.

Persze jómagam is halottam az apámtól mindenféle homályos célzásokat és sötét híreszteléseket, hogy a csigaszörny majd előjön az ágy alól és megeszi őket, ha én nem eszem meg a tökfőzeléket, vagy nem hagyom, hogy a kishúgom együtt játsszon velem.

- Továbbá valami rossz hírű szekta honolt benne. – folytatta az, mintha kikíváncozna belőle.
- Ez hülyeség! – csattantam ki. – Mindenki tudja, hogy a város el volt tűnve. Nem volt itt semmi.
- De igen! Itt voltak. – kötekedett velem a bizti-kanca. – Mi is itt vagyunk. Az egész óváros. Ha a tisztelendő itt lenne ő biztos többet tudna neked mesélni.

Még csak az hiányzik, gondoltam. A fagy sem tudott ezektől megszabadulni.

- De mindegy is, a népek békén hagyják azt az üreget. Nem találsz ott semmit csak hát-nyak törést, ha leesel. Vagy rád omlik ott valami vacak. – intette rám a lábát. – Amúgy is, miután megmagyarázhatatlanul eltűnt néhány lidérc a közelében, birtokába vette az önkormányzat. Én személy szerint beönteném betonnal, de neki hála nincs se denevér se patkány, ami jól tesz a közegészségügynek. Pókok sincsenek. – ezzel felvidult a kanca. – De jobb, ha senki sem kutakodik körülötte, nehogy felzavarjon valamit, ami talán még mindig rémséges álmát alussza valahol a boltívek alatt.

- Miféle boltívek? – gondoltam.

- Ha hiszed, hanem folytatnom kell a járőrözést. Nem tilthatom meg, hogy itt bóklász, de ha nyakon csíplek a kürtő peremén belül síttrre váglak. – összehúzta a szemét és próbált fenyegetően nézni a szemembe.

Miután az önkormányzatirendész tovább haladt, magam sem tudom mennyi ideig bámultam a komor sötétséget. Határozottan izgatott, hogy vajon mások is ugyanilyen nyomasztónak találják-e.

- Nos, Mányjei azt tiltotta meg, hogy bemásszak oda, arról nem mondott semmit, hogy be se kukkanthatok. – okoskodtam büszkén. – Amúgy is csak meglesni akartam. Különben sem akarnék a vagyonőr kancával szemöldököt akasztani, mert kétségem sem volt afelől, hogy dulakodás esetén ő kerekedne felül.

Árnyékmágiám segítségével könnyűszerrel áthaladtam a csalánoson, és elértem a rozsdás kerítésig. Lebámultam a közkürtő mélyére, és kevésbé katartikus élmény fogadott, mint vártam. Az kürtő alján ugyanis egyetlen száll épület roskadozott. Valamiféle templom, állapítottam meg határozottan, és valami siralmas állapotban volt: lezuhant bástyafokok, búján benőtte a zuzmó, körülötte meg a száraz, kopár tundra gaz. A legdöbbenőbb azonban, hogy az ablakai épek maradtak, pedig kevés gyerek képes ellenállni a kísértésnek, hogy csúzlival ne próbálja meg betörni egy-egy határozottan és kijelentetten elhagyatott épületnek az ablakát. Pláne, ha ilyen díszes színezet üvegmozaikokról van szó. Az ajtó is olyan tántorítatlanul állt, hogy lidércöltő óta bizonyára senki sem próbálta meg kinyitni. A gatz mintha hamuszerű pernye borította volna, a bomlás és pusztulás légköre fenyegető árnyék szerű auraként fogta körbe az épületet, ami elviselhetetlenségig fokozta nyugtalanságomat, bár ennek okát akkor és ott nem tudtam volna megmondani.

Rövid vizsgálódásom nyomán az a benyomásom támadt, hogy az épület a maga nemében igazán rendkívüli; egyenként minden eleme és vonása ismerős volt valahonnan, illetve tanulmányaimból, de így az egész kompozíciója különösen természetellenes és nem-evilági

benyomást keltett. Mintha a szögek és építészet ezen összege egyszerűen az elképzelhetetlenség határát súrolná.

Nem szerettem volna bevallani, de úgy éreztem, talán mégis csak lehet valami a rendőrkanca mendemondájában.

A délután fényei a hátam mögül előbújtak a város üregének boltozatát felhőző pára mögül, rávetülve a különös üregre. Ezen extra fény tárta fel előttem, hogy a fénynek mintha nem lenne hatalma a különös kürtő mélyében hömpölygő konstans sötétséggel szemben. Mintha megszüntethetetlen burokként vonná magába az épületet. S bizvást gondoltam, hogy ez akkor is így maradna, ha maga Celestia világlna rá közvetlenül ott, ahol magam is állok.

A koratavas sem érte még ujjhegyével sem a templomudvart borító sivár, hamuszürke gyomszőnyeget. Szinte öntudatlanul, akaratom ellenére indultam előre, amíg bele nem akadtam a vasrácsba. Óriási szerencsémre, vagy éppen balszerencsémre, elég volt egyet balra fordítanom a tekintetem, hogy lássam a nyugati oldalon egy-két vasrúd már hiányzott. Azon kaptam magam, hogy osonva lépkedek a kerítés mentén, hátha betudok ott surranni. Az adott pillanatban egyetlen másodpercre sem télenkedtem: felpattantam a kerítéspárkányra és átszuszakoltam magam a nyíláson. Ha ezek az ódon lidércek és Mányjei ennyire félik ezt a helyet, nyilván eszük ágába se jutna utánam jönni.

Gondoltam erre, amikor is történetesen észrevettek.

- HE! TE! – kiáltott rám a vagyonőr kanca, aki épp az egyik sovány utcácskából tért vissza. Az éppen akkor a téren téblábolok közül néhányan ismét jelet írtak rám a jobb mellsőlábukkal, és csikóstól bemenekültek a házaikba, és még a reluxákat is rám húzták.

Mányjei, a terebélyes lidérc vágtatott felém, de helyzeti előnyöm már behozhatatlan volt a számára. Magam is kapkodva buktam keresztül a kerítés peremén, hogy szépen végig bukfencesszem a kürtő oldalán, szerencsémre nem volt annyira mély, és a sűrűn benőtt gaz valamennyire párnázta az esésemet.

- TE OTT! – halottam a hangját. Magam csak hányat fekvé hevertem, ahogy később körbe néztem ráismertem, hogy a templomkerti sírkövek között találtam magam. – HA EGY PERCEN BELŐL KIJÖSSZ ONNAN, ÍGÉREM, HOGY NEM KAPSZ VERÉST! – Mányjeinek csak a hangját halottam, nyilván nem merészelt a kerítésig sem elsétálni. Ignoráltam a kanca ultimárióját: most ilyen közel a templom baljóstömege elmét delejező súllyal nehezedett lényemre. Robotikusan indultam meg a főbejárat felé. Nem meglepő, bár zavaróan kényelmetlen módon a kapu alaposan be volt reteszelve, mintha a helyére öntötték volna. Körül sétáltam a köszörnyeteget valami alternatív bejárat után kutatva. Végül egy a falban tátongó üregszerű lyukra bukkantam. Kényelmetlen volt, de arra pont elég, hogy átférjek rajta. Elsőre benéztem a lyukon, csak sötétség ásitott rám odabent, így varázserőmmel némi fényt próbáltam becsempészni erre a számára teljesen idegen helyre. Pince, állapítottam meg. Semmi rendkívüli: ódon szétszórt kacatok, hordók, penészgombával hált pókhálók káosza tárult elé. Mindent egyenletesen fedett az esztendő által felhalmozott cukormázszerű porréteg, ami barátságosan lekerekített kontúrt kölcsönzött az összes saroknak és élnek. Egy ódon sparhelt

rozsdásmaradványa árulkodik arról, hogy a helyet még a Vész Bajnokának korszakának első felében is használták „valakik”.

Nem igazán tudtam eldönteni, hogy be akarok-e hatolni ebbe a kísértetkastélyba, mégis mágnesként vonzott valami ellenszegülést nem tűrő erő. Mire visszanyertem realitásérzékemet, már a pincében álltam, a bejutásomul szolgáló üreg alatt. Az egy percem már bizonyára lejárt szóval, ha Mányjei tartja a szavát már biztos cipóra verné a számat, ha visszamennék, szóval inkább beljebb haladtam a homályos épületbe. Hoztam fel saját magamnak a nevetséges lábakon álló érvelést, kárhozatba vezető küldetésem további folytatására. Így minden bátorságom összeszedve utat törtem magamnak a pókhálók dzsungelén. Csaknem belefulladtam a porba, mire elértem egy agyaggá koptatott kőlépcsőt, ami a változatosság kedvéért ez egyszer felfelé vezetett. Egy éles jobb kanyar után egy ajtó állta utamat, az ajtó befelé nyílt, és egy félhomályos folyosóra bukkantam mögötte. Ott találtam magam a templom belsejében. A padsorokat már régen szétrágtá a szű, a különös oltárt és más számomra ismeretlen szentségeket mind vastagon lepte a por. A pókhálók gótikus építményeket utánozva a padlótól a mennyezetig nyúltak. Szinte hallani véltem a sivárságot. Az ólomszínű félhomály, itt, ahol a fénynek mintha valamiféle gúnyos utánzata mégis csak áthatolt volna az ablakokon.

Az ablakon ábrázolt díszítményeket egyáltalán nem tudtam kivenni, bárhogyan is próbáltam erőltetni a szemem, mintha álomszerű füst bolyongott volna mögöttük, de az a kevés, amit látni véltem elbizonytalanítóan rossz érzéseket ébresztett lelkemben. Bár lidérc hagyományokat ismervén a templom belső viszonylag konvencionális volt, bár tanulmányaimnak és érdeklődésemnek hála felismertem bizonyos obskúrus nüánszokat. Ikonokból és szent alakokból is kevés volt, amik pedig voltak, azokon a művészettörténészek valószínűleg vérre menő vitákat folytattak volna. Az egyik ablak, amely különösen megfogta a figyelmemet a sötét űrt ábrázolta, furcsán fénylő csillagspirálokkal. Az egyik oldalt kiszárat félhold alakú mélyedést fedeztem fel a főbejárat előtt. A sarokban megbújva pedig annak a csigaszerű szörnyetegnek egy jóval bizarrabb és hátborzongatóbb, mégis valahol éreztem, hogy valóságosabb változatát, mint amelyek elé hébe-hóba adományokat helyeznek.

A monstrum maga tébolyultnak látszott. Megnyúltabb pózban, mintha két lábon állna, tengeri rózsza szerűen kiágazó nyúlványokkal, sokkal durvább és élesebb szögekkel ábrázolva. A „családbarát” köztéren lévő verzióval, mintha köszönőviszonyban sem lenne.

Amikor elfordultam az oltárt találtam, amelyen valamiféle kereszt állott, rajta egy kivehetetlen, de eléggé meggyötört figurával. Formában hasonlóságot mutatott a csigaszörnyeteggel, de határozottan mást ábrázolt. Az alatta lévő feliratot sajnos nem tudtam értelmezni: Isse naét'ha aana'ah'n.

Ahogy borzongásom a tetőfokára hágott indultam volna visszafelé, amire a tekintetem megakadt a sarokban megbújó csigaszörny mellett egy ajtón, ami egy oldalsó szobába vezetett. Oda ügettem, és pillanatokat nem vesztegetve belestem, hogy minél rövidebbre húzzam, amúgy is elhúzódó felfedezőutamat.

Odabent egy kismellékhelység állt, féregrágtá írópulttal, és egy mennyezetig pakolt könyvespolccal. Elég volt egyetlen pillantást vetnem az íróasztalon heverő ábrázolásokra és

nyitva felejtett könyvekre, hogy valami elemi szintű undor gyűljön bennem. Olyan éjfekete, undok igék, elfeledésre ítélt legősibb, a napfénytől is féltve óvott titkos tudás, amely azokra az időkre vonatkozik, amikor még négylábú pónifajzat nem is rőtta ennek a világnak a felszínét. Förtelmes mementók és híradások időkből, amelyek hömpölygő káosza még Discord gyomrát is megfekiüdne. Óriási áldásnak érzem, hogy felvértetetlen voltam az ősfagy előtti időkből származó kéziratok értelmezéséhez szükséges ismeretekkel. Néhány szájirat és passzus bár rendelkezett Óló fordítással, de mégis ki tanulja azt manapság. Nincs gazdasági és szórakoztatóipari haszna.

De a szimbólumok áttörték a nyelvikorlátok jelentette akadályt, melyeket a szemem és tudatalattim delejező jeges borzongásként értelmezett. Tudatosult bennem: Mányjei híresztelése nem volt hazugság, e hely egy olyan szentségtelen hatalom székhelye volt, mely ősbibb a lidérceknél, és nagyobb, mint az ismert univerzum!

Mégis furcsának találtam, hogy ilyen hosszú ideig minden érintetlen maradt ezen a helyen. Valóban én lennék az első, aki leküzdötte félelmét és ide merészkedett? Valóban senki árva lélek nem próbálta meg kifosztani ezt a helyet?

Mivel lidércként a szemem bőségesen hozzászokott a gyér látási viszonyokhoz, tekintettem egy csapóajtóra szegeződött. Nem tellett igazán sok erőlködésbe az ajtót felnyitni, ahogy azonban felemeltem förtelmes bűz csapódott rám az aknából. Ott helyben a faromra ültem, egy pillanatra azt hittem elájulok a hideg kövön.

Pár pillanatig visszatartottam magam attól, hogy egyedül leereszkedjek abba a bűzös lyukba, de aztán erőt vett rajtam egy fajta megfoghatatlan kötelezettség érzet. Éltéskorú lidérchez illő tempóban, lassan ereszkedni kezdtem a nyálkás létrán, ami egy újabb csigalépcsőhöz vezetett. Itt a falakról nyálkaszerű váladék csöpögött, és különféle romlott sajtok és paradicsom évszázados bűze terjengett. A lépcsők mélyebbre vittek, de nem csigavonalban haladtak, hanem három éles fordulatot vettek. Két lidérc már nagy ügyel bajjal fért volna el egymás mellett. Majd egy fojtott hang ütötte meg a fületem: bármiféle nesz, olyannyira meglepetésként ért ezen a helyen, hogy csodálkoztam a szívem nem robbant fel abban a pillanatban a mellkasomban.

Istentelen és borzalmas hang volt ez: olyan tompa, álnok és bectelen, hogy létezni se szabadnia. Leginkább agy nélküli hús kétségbeesett életutáni sóvárgásának elkínzott jajgatásához lehetne hozzá hasonlítani. Selenis csak vágyfantáziájában reménykedhetnek, hogy a létezés eme síkján bármilyen élőből csak valami hasonlót lenne képes előcsikarni fájdalmas módszereivel. Mire leértem a lépcső aljára ismét fényvarázslatom segítségét voltam képtelen szólni. A hang egyre csak terjedt a fény által be nem világított gigászi boltívek alatt, és számtalan átjáróval átszót folyosókon. A terem, ahol találtam magam, egy öt méter magas, boltíves, nagyjából négy méteres fesztávolsággal. A folyosó meglepő módon jól karban volt tartva: a falak vakolata elfogadható állapotban, a padlózat kövezetén is láthatóan gyéresebb porréteg. A folyosó vége beleveszett a végtelen sötétségbe, mintha az üresség maga tátongott volna a belátható horizont túloldalán.

Tovább haladva egyenként megvizsgáltam ezeket a leágazásokat. Mindegyikben valamiféle cudar alkalmatosságok foglaltak helyet. Olyan szerszámok, amelyek rendeltetéséről a leghalványabb elképzelésekkel sem rendelkeztem. Abban sem voltam biztos, hogy ezek önmagukban „dolgok”-e

vagy csak egy nagyobb valaminek a darabokra tört részei. Számos ilyen kamrában jó rég óta nem tette be élő lélek a lábát.

Végül egy olyan újszerű, legalábbis nem rég használt helysége bukkantam, amelyben olajkályha, gyufa, könyvespolcok, asztalok és székek, rajtuk nagy kupacba gyűlt irodalom hevert. Ki is használtam a lehetőséget és a gyufával begyújtottam a kályhát és a néhány elvétve heverő gyertyacsonkot.

A hirtelen megerősödött fényben felderült előttem, hogy ez ismét egy a főntebbi sekrestyére hajazó dolgozószobája valakinek. A bútorzat azonban bár spártai, de rendkívüli esztétikai érzékre vallanak. Legalábbis mind a Dream Valley-i óházában lévő kora reneszánsz előtti bútorok voltak. Bakker, ha ezeket feltudnám vinni innen pár évig nem kéne dolgoznom. Még azt is elhittem volna, hogy egy-egy darabot még lehet maga Queen Royal Blue palotájából hoztak ide.

A meghittség érzése már majdnem felejtette velem a bűzt és a jajveszékelést, pedig e helyen mindkettő erősebb volt, mint ott a lépcső aljában. Itt is feltétlen szükségét éreztem, hogy szemügyre vegyem miféle felfoghatatlan rémségeket rejtenek az itt heverő iratok.

Bár döbbenetemre, ezen iratok nem tiltott varázslatokat rejtő grimoárok voltak, hanem valakinek a munkafüzetei. A papír is egészen újnak tetszett. Bár ezen a papíron is fejbevágó furcsaságokat lehetett felfedezni. Nevesen, hogy alig találtam volna olyat, ami hasonlított volna egy póni száj, vagy egyszarvú szarvírására. Valamint, hogy két hónapos volt a legfrissebb. Érdekes, gondoltam, pont Hope visszatértétől szakadnak meg a dátumok. Másfelől rizsmaszámra volt ez is olyan szimbólumokkal, mágikus formulákkal, történelmi blódségekkel és filozófia bakugrásokkal, hogy arra időt sem érdemes pazarolni.

A munka nyilvánvalóan rég volt varázslók írásának aprólékos gonddal pónira alakított utánpótlásai, amelyet láthatón sikerült tökélyre vinniük.

Kiemelt szerepet foglalt el ezen anyagok között egy bizonyos pizza-formula, ugyanis ezek ismétlődnek a leggyakrabban. Ezt a formulát valami „a táltos gebéjének” nevezett archaikus szimbólum foglalt keretbe. A formula két-két végét egy-egy szimbólum nyitja meg és zárja le. A táltos patája, és a táltos farka.

A formula a következő, amely ezen írás közben is kellemetlen hurokat pendít meg a képzeletemben.

	
Y'ai'ng'ngah Pizzi H'Ee – L'geb f'ai throdog Uaaah	Ogthorod ai'f L'beg – h'ee Isse naét'ha aana'ah'n 'ngh'hag Y'ia orhz

Ez a formula annyira a szemembe tolakodott és annyi feljegyzésben találkoztam vele, hogy hamarosan akaratlanul és fejből is képes voltam visszamondani őket.

A következő néhány helység elhagyatottan állt, korhad ládákkal és baljóslatú koporsókkal, de elképesztő hatással volt rám ennek az egész építménynek a nagyszabású volta. Eltöprengtem a lidércnép páratlan tehetségén, hogy monumentális konstrukciókat alkosson a hegyek és a föld belsejébe. Ez a földalatti alvilági birodalom önmagában tekintélyes teljesítménynek mondható.

Jobb pata felől ismét egy kőlépcső vezetett, felfelé, bár ekkor már kezdtem gyanítani, hogy a tér és annak kiterjedésének szabályai nem feltétlenül logikusan érvényesülnek ezen az elátkozott helyen.

A kőlépcső tetején egyszer csak mintha eltűntek volna a falak és a sírás felerősödött. Saját fényem képtelen volt elérni a falakig, kis ragyogó fény pászmába fogva engem. Azonban helyenként titáni kőoszlopokba ütköztem. Kisvártatva kiderült, hogy egy oszlopcsarnokba érkeztem, ahol egy a Ponehenge monolitjaira emlékeztető körbe rendezték őket. Közelebb léptem, hogy figyelemre vehessem a rajtuk szereplő véseteket. Mihelyst megláttam őket egyből a fenekemre zuhantam a visszahőköléstől. Tekintve, hogy a középén elhelyezkedő oltárt és a köveket szennyező barna foltok kétséget kizárólag csak egy valahonnan származhattak. A barna nyomvonal külön kialakított elvezető csatornákon csorgott a terem végtelenjébe. Ahogy hátráltam a gonosz oltártól farommal nekiütköztem a mögöttem lévő falnak. Felfedezve, hogy a köríves fal oldalába fekete ajtók mélyedtek. Megszámlálhatatlan volt belőlük, némelyek vasráccsal ellátva. Ahogy beléjük néztem, a falakon láncok, nyak és láb bilincsek csüngtek, de üresek voltak. A szerencsétlenek valószínűleg elsősorból nézhették végig elkerülhetetlen végzetüket. A szörnyű bűzbe és a jajgatás kakofóniájába cuppogó, szörcsögő hangok keveredtek.

Ezen a ponton többé már fizikálisan és mentálisan is képtelen voltam figyelmen kívül hagyni az iszonyatos bűzt és a hátborzongató hangot. Ebben a nagy oszlopcsarnokban mindkettő iszonytatóbb volt, mint bárhol másutt. S mintha közvetlenül a patám alól jönne. Ahogy a tovább vezető út után kutattam, fényemet a kockaköves padlóra koncentráltam. A padlózat kövei csak lazán illeszkedtek egymáshoz, és szabálytalan közökben feltűnt egy-egy olyan kőlap, amelyek furcsa összevisszaságában egy bizonyosfajta felfoghatatlan ám mégis szándékos rendezőelv érvényesülne. Ebben a rendezetlen összevisszaságban egy létrára bukkantam. Ebből a létrából különös módon árat ama salétromos gőz.

Ekkor az egyik fekete ajtónak mintha egy medicinlabdát vágott volna neki egy erőművész. A szívem majdnem kiugrott helyéről. A sötét visszhangos veremben a csapdába esett állat féleleme vett erőt rajtam, de a dörrenés abbamaradt. Figyelmem a hang irányába irányult közvetlenül egy szurok és kátrány kente fekete ajtóra. Amely bár nem mai darab volt, kétségkívül strapabíró ajtó benyomását keltette. Ebben a pillanatban a nyüsztetés fülcsörtető ugatásba csapott át, céltalan kaparászás és cuppogó hang kakofóniájával kísérve. Megborzadtam, elképzelni is irtózott miféle förmedvény képes efféle kaparászást és nyálkás fröcskölést kiadni magából. Elbújtam az egyik ciklopszi oszlop mögé, és egy kerek egész percbe telt mire kellő bátorságot gyűjtöttem ahhoz, hogy folytassam utamat a kétségbeesés kódén keresztül. Bármilyen lény is lehet idelent, kétlem, hogy bármi is amit csak lidérc vagy póni emlékezet alkothat képes lenne étlen-szomjan kibírni bezárva idelent a sóhajok csatornájában.

A létra még hasznomra vált, mint kiderült nem messze a létrától egy nagyobb négyzet alakú nyílás éktelenkedik a kőlapok szerkezetében. Leengedtem a létrát, amint éreztem, hogy a talpa padlót fog, betámasztottam és megbizonyosodtam stabilitásáról, másod gondolat nélkül ereszkedni kezdtem. Utólag, szavakkal leírhatatlan dörességnek tekintem ezen cselekedetemet, bár maga az egész expedíció híján volt bármiféle józan belátásnak akárcsak kósza szikrájához is. Lidérc képességeimnek hála még akkor is képes lennék kijutni, ha a létrának történetesen hülthelye maradna mire visszaindulnék, de semmi sem volt képes felkészíteni arra a borzalomra, amely ott a mélybe vezető sötétségben várta dicstelen érkezésem.

Mérhetetlen csalódás ért, amikor leértem, a pokolokpokla helyet csupán egy másfélméter átmérőjű hengeres kút tébláboló rakott felső része tárult elé. A kúton túl egy újabb oltárra bukkantam. Ezen felbuzdulva láttam, hogy a kút kör alakban kerítették a falmentén padsorok, bár sokkalta kisebbek, mint a föntebbiek és hamarabb sejthető róluk, hogy pónialkatúak számára készítették őket. Ahogy a helység tetejére sandítottam elsőízben szembesültem primitív és egyszerű szimbólumokkal, ahogy a lidércnép egykori tagjai imádták az isteneiket. Az „imahely” primitív és igénytelen volt: a helyvégeben egy kezdetleges oltár állt, bár szobroknak és más diszitőelemeknek nyoma sem volt.

A hely, ha lehet ilyet mondani, inkább hajtotta kíváncsiságomat, mint sem félelmemet. Így nem menekültem el az időntúli árnyékok nógató dorgálása elől. Ahogy minél több időt töltöttem a helységben úgy gyönyörködtem őseim festészetében: fura, kanyargós, színes sávok domináltak, de sajnos zömük már lekopott és pattogzott. Az oltár mögött azonban fedeztem, hogy a falat két görbe vonalból álló labirintusminta díszíti. Mellette szívem segedelmére egy fáklyát faláltam. Dorgáltam magam, hogy nem hoztam magammal a gyufát korábbról, de parázsló lidércpatámát felhasználva képes voltam életre hívni a szívmengető lángvirágot. Ahogy fáklyámat az oltármögötti vájatba mélyesztettem, felfedeztem egy lidércnek egyáltalán nem készülhető meredekségű, végtelenben vesző, lefelé vezető primitív lépcsősort.

Ekkor történt az első megbocsáthatatlan stigma, amit azon a sorsomat megpecsételő napon elkövettem. A különös imahely közepén álló kőkútból ugyanis nem evilági horkanás hangja morajlott fel. Szele orkánént töltötte be a föld alá süllyesztett hely utolsó négyzetcentiméterét is, kioltva rövidéletű kegyelmet adó fáklyám barátságos tűzét.

Ekkor mint nagy lepel borult rám az éj, egyetlen fix pont maradt számomra a sötétségben: a kőkút, amelynek karimájából egy eddig számomra ismeretlen színben pompázó fény szivárgott, és bársonyos fuvolaszóra emlékeztető delejező szimfónia áradt belőle.

Megtettem, ez volt az a pont, ahol éreztem, átléptem az eseményhorizontot, többé nem volt számomra visszatérés, megváltás csenevész, jelentéktelen lelkem számára. Ami ott a kút mélyén fogadott ellentmondott minden lidérc, póni, kutya, macska, teve, kecske, bármiféle élőlény által felfogható valóságnak.

Hagymázás kábítószer mámor vagy delírium lehet az egyedüli, amely csak fogalmilag fogható lehet arra a lidércnyomásra, amely a kút alján hömpölyög.

A kút fenekén ugyanis maga Pizzás az örült-idióta csiga alússza kappák és eonok óta háborítatlan álmát. Körülötte pónik serege, mint megelevenedett lázálmok, járják tébolyult táncukat, eszelős és felfoghatatlan fuvolaszó hangjára.

Az egyik póni a csiga nyálkájából és saját lábából készített hárfán játszotta az éteri szférák melódiáját. Egy másik magába nyelte a táguló univerzum feleslegét. Nem tudom leírni, honnan vettem ezeket. Térdeimre buktam, magamat észre nem véve patakzottak a könnyeim. Pizzás a szunnyadó démon-szultán csiga póniudvartartása ekkor... ekkor... ó irgalom ura ne hagyj el... ENGEM néztek. Mind rám meresztették a szemüket! És... és... vigyorogtak. Nevetés mentes gúnyos vigyorra húzták a szájukat, míg éppen csak szemüksarkából sokat tudóan és gúnyosan meredtek rám.

Elordítottam magam. Belenéztem a mélységbe és a mélység visszanézett rám!

Ne gúnyolódjatok rajtam! Olyat láttam, amit senkinek sem kellett volna! Urrá lett rajtam a hisztéria. A parmezán-sógun csiga fészkelődni kezdett, hegyeket megmozgató mormogásba kezdett, ahogy átfordult a másik oldalára. Póni udvartartása közben egy percre sem pihent, csak gögös magabiztossággal játszották szférákon és síron túli dalaikat.

Nem bírtam tovább elviselni!

Gondolkodás nélkül belevetettem magam az hátam mögötti üregbe. Bármit csak messzebb ettől a nem-létező és nem-is-létezhető pusztító elfogadhatatlanságtól. Másztam és másztam előre, a lépcsőzet első métereit hason kúszva tettem meg, de bele se mertem gondolni mennyit araszolhattam így a végtelenbe vezető lépcsők során.

Az irány és a meredekség foka változó volt, s egyszer egy hosszú, alacsony, vízszintes alagútba jutottam, ahol lábbal előre kellett tovább csúsznom- másznom a sziklás talajon, miközben új életre keltett fáklyámat lóhossznyira tartottam magam előtt. A járat még ahhoz sem volt elég magas, hogy hasra ereszkedve beleférjek. Ezt egy újabb meredek lépcsősor követte. Kábán kúsztam és kúsztam lefelé, mikor is egyetlen barátom utolsó lángja is végkép kihunytt. Hiába aludt ki ugyan úgy tartottam görcsösen magam felé. Igazi szükségem nem volt rá, csak mint az ismerős dolgok mementója háborgó lelkemnek.

Az idő már réges-régen megszűnt létezni számomra, mikor a lábam újból vízszintes talajt ért, s olyan helyen találtam magam, amely valamivel magasabb volt, végre elértem az alvilág legeslegmélységébe.

Állva ugyan nem, de megrogyasztva tudtam előre haladni.

Kisidővel rájöttem, hogy egy keskeny egyenes folyosón vagyok, melynek falát szarkofágok szegélyezik.

Az, hogy ezen ősi, mindenki által elfelejtett helyen ilyen még ma is elképzelhetetlen precizitással megmunkált mestermunkát láttok önmagában hátborzongató. A szarkofágok szabályos térközökkel voltak elhelyezve, hosszúkásak és viszonylag laposak. Méretük és alakjuk egyaránt kísérteties üzenetet hordozott magába. Mikor néhányat megpróbáltam arrébb tolni – további vizsgálgatás céljából -, konstatálnom kellett, hogy egyszerűen mozdíthatatlanok.

Mivel a folyosó nagyon hosszú volt így hát görnyedt háttartásban futásnak eredetem előre: ha lett volna szempár, amely képes áthatolni a sötétségen, nyilván száználmas látványnak talált volna.

Aztán szemem előtt, mint halovány sejtelem tűnt fel, a futás közben mellettem elmosódó ládák foszforeszkáló körvonalai. Minden derengés rendkívül halovány. Ahogy vágtam gépies botorkálásba csapott át rá kellett döbbernem, hogy képzelgésem meglehetősen pontatlanok voltak. A folyosó egyáltalán nem volt idő rága elfeledett sírhely. Hanem az általam valaha látott legcsodálatosabb, legegzetikusabb művészeti alkotások páratlan remeke. Ahogy a foszforeszkáló fényben felsejlettek előttem a falakon sorakozó hieroglifák sokasága, melyek mindegyike merész képzelőerőről árulkodott. Lenyűgöző pompás freskók taposták egymás farkát, vonalvezetésük és színviláguk leírhatatlan volt. A ládák, mint láttam különleges, színaranyszínű, ám fa tapintású anyagból voltak, csodálatos üvegfedelekkkel, olyan lények mumifikált testét tartalmazták melyek grotesksége a legvadabb, legelvetemültebb lidérc fantáziáját is túlszárnyalják.

Ezekről a monstrumokról lehetetlenség pontos leírást adni. Emlős szerűek voltak, részint pónikra, részint majomokra hasonlítottak, olyan dolgokra sörényeltek, amikről egyetlen természettudós vagy paleontológus sem halott soha. Ami termetüket illeti, átlagosan kétszer akkorák voltak, mint egy közönséges lidérc. Mellsővégtagjuk pedig fura tagolt nyúlványokban végződött, melyek megdöbbenően hasonlítottak a griffek vagy sárkányok karmaira. Ám fejük – minden ismert biológiai alapelvnek ellentmondanak. Hirtelen analógia gyanánt a macska, bulldogok jutott az eszembe, mire végül inkább a legendákban élő szatírra vagy emberre esett a választásom. Magának Szlepnirnek hűséges fegyverhordozójának Odinnak az ábrázolásai nyomán. Egy darabig botcsinálta antropológusként vitatkoztam magammal, hogy ezek vajon valóságos múmiák-e vagy csak szándékosan összefércelt bálványok. Végül egyezsége jutottam azon kompromisszumos megoldással, hogy valóban egy a jégözön előtti faj képviselőivel állok szemben, amelyek akkor élhettek, amikor a Fagyottváros még csak kósza gondolat sem volt. Groteskségükre az tette fel a koronát, hogy pompázatos, drága ruhákba voltak öltöztetve, és valósággal elhalmozva arannyal, ékszerekkel, és más felismerhetetlen fémből készült dísz tárgyakkal.

Ahogy tovább haladtam egyre beljebb és beljebb eme régletűnt kornak mauzóleumában a múmiák, szarkofágjuk és a benne lévő testek is drasztikus változáson estek át.

Egy idő után a bizarr lények helyét felismerhető, ám apró mégis jelentős nüánszokban eltérő pónik teste váltotta fel. De ugyan azon hieroglifák és díszítések változatlanul visszatértek.

Figyelmemet a holttesteknél messzemenőig érdekesebb és felfoghatatlan messzeségekbe visszanyúló falakon lévő hieroglifákból felszínesen és pontatlanul érhető történet kötötte le.

Mivel kétlem, hogy létezne akárcsak bárki, aki fel lenne vértézve, eme eonok óta korhadó történelmi felfedezés értelmezésére, nézzék el nekem, hogy a magam dilettáns módján magyarázni próbálom az idő eme megfagyott pontján fennmaradt emlékeket.

Ezen magas, csupasz emlősök összehasonlíthatatlan ügyességgel voltak képesek ábrázolni saját világukat, ahol városokat emeltek és kerteket építettek, melyek önön saját méreteikhez voltak

igazítva. Nem tudtam magamtól elhessegetni a gondolatot, hogy ez a történet csupán egy allegória, és csupán egy közvetett leírása annak a népnek, amely bálványozta őket.

Itt is minden a másolat másolatának másolata, így a valóság nyilván még ősbibb és még iszonytatóbbr, mint azt ezen porlepte koporsók rejtették magukban.

Ezek a teremtmények, tűnődtem, ugyan az jelenthették a Fagyottváros legelső lakóinak, mint az anyafarka Póma lakóinak, vagy a totemállatok egyes bölénytörzsekben. Ezen preconcepció segítségével, legalább önmagamnak, rekonstruálni tudtam a Fagyottváros „alapítóinak” eposzát. Egy hatalmas metropolisz valamilyen tenger partján, mely azokban az időkben uralta a világot, mielőtt még a zebra kontinens is felbukkant volna a habok közül, majd hősies idejét leszolgálván, visszahúzódott a habok közé, és a tengervízét felhasználva termékeny paradicsommá változtatta a sivatagokat, ahol újabb pompázatos város született. Melynek neve valami „бабилон”.

Akár mítosz, akár nem a faragványok arról árulkodtak, hogyan érkeztek a csupasz magas lények Equus-ra. Tudományos és műszak ismereteik messze meghaladtak mindent, amit lidérc vagy póni akárcsak álmodni merne.

Néhány faragvány alapján egy ideig valamiféle „terrusz-formusz” nevű gépesített életmódot folytattak, de erről idővel lemondtak, mert fölöslegesnek vélték a további fenttartását. Természetfölöttien szívós szervezetük és igénytelenségük felettébb alkalmassá tette őket a legelképzeltetlenebb kézművestermékek megalkotására. Időjárás ellen alkalmi ruházatot viseltek. Ruhák iránti elkötelezettségük szinte leírhatatlan, és bármire megesküdnék, hogy a póni nép elhivatottsága a ruhaviselés iránt semmimáshoz nem vezethető vissza, mint a Nagy Öregek utánzásához, akik végtelenbe menő szívósságot és alkalmazkodó képességre tudtak szert tenni a ruhákban és divatban rejlő hatalom által. Egyes faragványok szerint a megfelelő divat alkalmazásával az Öregek képesek volta életben maradni a legmélyebb óceán fenekén is.

Pótolták általa a fűtés fontosságát, a nap melegét, a légzés szükségességét.

Hátborzongató a felismerés, hogy mi lidércek mennyire elhanyagoljuk a ruhákban rejlő lehetőségek végtelen kiaknázhatóságát.

Virágzó helyi és városközi kereskedelmet hoztak létre, és valami lemez szerű izé játszott a köztük a pénzszerépét. Túlnyomóan urbánus életmódot folytattak, de jelentős hangsúlyt fektettek - mint egy hagyományos/személyes igény gyanánt - a kézművességre és a földművelésre. Mind a földön, mind a vízen és levegőben is hallatlan helyváltoztatásra voltak képesek.

A terheiket ígásbarmok vontatták.

A képek alapján temérdek, mai fejjel is felismerhető állati és növényi életforma Equus-on a Nagy Öregekhez kötődik. Véletlenszerűen alkottak meg számtalan többsejtű élőlényt és kísérték figyelemmel fejlődésüket. Néhány közülük patás, négy lábbon cammogó emlős, amelyeket háziállat gyanánt tartották.

Néhány Öreg kiemelkedett a sokaságból, és ha hinni lehet az ábrázolásoknak az egyik maga a szunnyadó csigaszörnyeteg, aki ezen letűnt korok óta hagymázás álmát alussza, amíg nem

elérkezik az ébredés órája, melynek pillanatát nem tudta senki, csakis valaki, akire úgy hivatkoznak, hogy „Jagärdenjagär”.

Más félistenek is kiemelkedtek „csupasz-emplösök” sorai közül. Az egyik, amely kiemelten megragadta figyelmemet egy bizonyos „Gråvinge”, aki fogta magát és új leágazás alkotott a pónik még képlékeny ősi formájából, egy fajt, amely az árnyak közt élt, patájuk akár a friss parázs és ezen új pónijait egy az északi hegyek közé frissen vajt városba vezette.

Nem várom az olvasót, hogy humorosnak vélje feltételezéseimet, pusztán, azt tolmácsolom melyet emel ódon falba vésett iratok tolmácsolnak felém.

Ezen magas lényekre a lószabásúak úgy hivatkoznak, hogy a Nagy Öregek, akik olybá tűnik évmilliókkal ezelőtt uralták a bolygót. De Jagärdenjagär parancsára kénytelenek voltak elhagyni azt, csupán egy-két társukat hagyva hátra.

Ilyen többek között az eonok óta szunnyadó Pizzi, aki csakis az ébredése pillanatára vár. Gråvinge az írások szerint visszatért Hüperborea-ba, ahonnan szintén visszatér majd egy nap, amikor csillagokállása megfelelő lesz számára. A lidérceket feltehetőleg egy „fylgja” nevű projekt keretében alkotta meg, de nincs utalás arra, hogy befejezte-e munkáját, mielőtt távozásra kényszerült.

Gyakori említés még Skonatt és Beskmänna.

Mindez lenyűgözően félelmetes és valószínűtlen volt, azonban félreérthetetlenül összefüggött a mélységbe vezető rettenetes utazással. A folyosó végén felsejlő világosság felé kúsztam, közben figyelemmel kísérhettem a nép búcsúját, amely tízmillió évekig élt Equuss-on. Lelkük összeborzadt a gondolattól, hogy végleg el kell hagyniuk ezt a helyet, de nem volt számukra választás. Ott, ahol testük oly sokáig időzött, most nomád törzsek telepedtek le. A világ mely az ő szemükben még ifjú volt, s amelyet tulajdon kezükkel faragtak ki szűz sziklából.

Kultúrájuk sokkal magasabb szintet ért el, mint Pónyiktom vagy Kantárdea mégis fura hiányosságok adódtak. Példának okáért egyetlen olyan jelenetet sem találtam, ami halállal vagy temetkezési szokásokkal foglalkozna, kivéve azokat, amelyek háborúról számoltak be. Mintha ezen fogalmakat már meghaladták volna. Vagy pusztán csak egy fajta illúzióként kezelték volna.

Ahogy egyre közeledtem az alagút végén pulzáló fény felé a freskók ábrázolása egyre festőibbek és szokatlanabbak lettek. Kontrasztokban dús ábrázolásai voltak ezek egy névtelen, elhagyott s egyre inkább romjaiba dőlő városnak, és egy új, paradicsomi birodalomnak, ahová eme város népe utat tört magának. A várost a képek mindig a holdfényben ábrázolták, a meghasadt falak fölött aranyszínű derengés lebegett, utalva a letűnt idők édeni tökéletességére.

A nap és a hold ily módon való ábrázolása kényelmetlen nosztalgia érzéseket ébresztett lényembe, tudva tudván, hogy a póni hercegnők még mindig Selenis fogságában senyvednek. Csak remélni tudtam, hogy a két jelenség közti összefüggés véletlen csupán.

A folyosó végéhez érve a paradicsomi jelenetek már-már túl szokatlanok voltak, mintsem valódinak tartsam őket: az örökké tartó napfény rejtett világáról regéltek, melyben

csodaszép városok váltakoznak éteri völgyekben és dombokon. Végül pedig művészi hanyatlás jeleit véltem felfedezni.

A festmények immáron közélről sem voltak oly remekül kivitelezve, mint a korábbiak, inkább sokkal bizarrabbnak, valótlanabbnak, ábrándosabbnak találtam őket.

A Nagy Öregek távoztával az hátra maradt fajok lassú, fokozatos hanyatlásnak indultak, melyhez egyre növekvő kegyetlenség párosult. A póni alakok egyre inkább alacsonyabbak lettek és eltorzultak eredeti formájuktól.

Amennyire belemerültem a falakon szóló történet tanulmányozásába észre sem vettem, hogy elértem a folyosó végére, ahonnan a foszforeszkáló derengés áradt.

A fény, egy kapu repedésein szűrődött keresztül. Feltárván a kaput ismét hangosan felkiáltottam, előttem ugyanis nem az általam várt végeláthatatlan űr, derült fel. Hanem felfoghatatlan figurák elképzelhetetlen vonulása.

Legbensőmet olyan hangok rázták fel, amelyekhez foghatót korábban még sohasem hallottam. Ösztönösen állapítottam meg, hogy ősrégi szertartásos zenét hallok füleimmel.

Fuvolák, hárfák, sistrumok és üstdobok balladáját, melyek csengése a bolygó iránti tárgyilagos szánalmat foglalta magába. A hang egyre erősödött, mintha egyre közelítene irányomba. Aztán a világ minden letűnt panteonjának minden istene óvjon téged, hogy füleidet valaha ilyen zaj csapja meg. A menetelő lényeg hátborzongató milliárd éves dübörgése járta át az elmémet.

Hátborzongatóan hatott, hogy az egymástól ily mértékben különböző lépések mégis ily tökéletes összhangban dobbanjanak.

Beláthatatlan évek szüntelen gyakorlása szükségeltetik ahhoz, hogy eme alsóvilág szörnyei ilyen formában vonulhassanak. Csúfondáros hangszerek utálatos ütemére.

Ó, Jagärdenjagär akár létezel, akár nem, add, hogy a túlvilágon valaha elfeledkezhessen arról jelenésről, amely megelevenedett előttem.

Az örült-idióta csiga diadalittas, lidércnyomásos pónijai, mellettük azon múmiák serege, akik mellett egészen idáig elsétáltam, és akik háttértörténetével oly bizalmas viszonyba kerültem.

Elfeledett korok fáraói, királyai, vámpír-királynői, felfoghatatlan mélységek akasztófavirágai vonultak mintha egész életükben erre pillanatra készültek volna.

A dübörgés egyre közeledett – Ó, Hope óvjon téged azoknak a mancsoknak az érintésétől, paták, ujjak, karmok nevezd ahogy akarod. A villódzó narancsszínű fényben a látvány kezdett annyira átitatodni undorral és félelemmel, hogy lélegezni is felejtettem.

Nem voltam hajlandó tovább akár egy pillantást is vetni rájuk. Erre az egyetlen elkeseredett elhatározásra jutottam, ahogy közeledni hallottam recsegő ízületeiket és a halotti muzsikát, a halotti dübörgést túlharsogó, salétromos zihálásukat. Tébolyult fáklyaik árnyakat rajzoltak a roppant falakra.

Ha el is fordultam a falakra vetülő rajzok, mint lidércnyomásos kísértettek, ha lehet csak fokozták borzalmaimat. Eszembe jutottak édesapám kiscsikó korom béli tanácsai, amikor rosszat álmodtam az „ágyam alatt lakozó” csigaszörnyetegről. Szüntelen ezt mormoltam magamban: „Ez csak egy álom! Ez csak egy álom!” Ám az egész hasztalan igyekezet volt csupán. Így valami állati, primitív ösztön nyomán imádkozni kezdtem – legalábbis azt hiszem. A mai nap után, minden bizonyosság összeomlott körülöttem. Minden egész eltörött. Végérvényesen és helyrehozhatatlanul.

A hibrid szörnyetegek hátborzongató légióinak kórusa hasította a levegőt; szemem előtt olyan képek tárultak fel, amit halandó képtelen páni félelem, rettegés és elgyengülés nélkül végig szenvedni. A lények szertartásosan felsorakoztak egy irányba, a bűzölgő széllel egy irányba. Fejük – már amelyikük fejjel rendelkezett – alázatosan meghajoltak.

Ekkor megacéloztam minden létező idegszálamat.

A szörnyalakok áhítatos elhivatottsággal figyelték a terem közepén tátongó hasadékat. A lények egyenként gőzölgő pizzásdobozokat dobáltak a hatalmas hasadékba.

A falajánlott „áldozatok” hatására a bűzlő nyílásból egy irdatlan súlyosnak tűnő, sárgás, mozgásában érthetetlen rángású alak emelkedett ki az üreg peremén. Végül felbukkant a borzalom... sárgás, paradicsom szósszal átjárt rettenet maga. Amire azt hittem, hogy önön maga... mérhetetlen volt önmagához képest....

Lelki szemeim előtt elmosódó képek jelentek meg ékes, egek fölé emelkedő kőtornyokról, idegen bolygókról, sivár kihalt világokról, melyeket titáni hegyláncok uralnak, s az élet legcsekélyebb nyoma sincs rajtuk. Végül pedig az űr legtávolabbi területei, ahol már pusztán csak bizonytalan megszokásból beszélhetünk akaratról vagy tudatról.

Öntudatlanul becsaptam magam előtt az ajtót, mely csattanásának robaja olya elementáris rémülettel töltött el – pontosabban a tény, hogy az ajtócsapással belezavartam, és magamra vontam az istentelen lények kórusának figyelmét -, hogy nyaktörő iramban menekültem felfelé a szűkös hasadékon keresztül. Egy pillanatra meg nem állva, csakis akkor regisztrálva a környezetemet, amikor a templom oldalába mélyesztett hasadékon keresztül másztam kifelé.

A hátborzongató csend égi ítéletként nehezedett rám, miközben a létező legnagyobb gyorsasággal magam mögött hagytam a teret, a félelemtől gőzös sikátorokat, csakis akkor könnyebbültem meg valamelyest, mikor ismét magam előtt láttam Fagyottváros modernebb negyedeinek cseppköveit.

Nidnul a rákövetkező napokban senkinek sem számolt be expedíciójáról. Viszont elmélyülten tanulmányozott bizonyos könyveket.

Kutatásai szerint, Hope visszahozatala utat nyitott és lehetőséget adott másoknak, hogy patájukat az ajtó küszöbére tegyék.

„Mert jobb halva hagyni, minek érkezett halál, mert nem várt vendégek érkezhetnek, ha lebontjátok a határt.”

Ismét érezte a megmagyarázhatatlan vágyat, hogy tekintetét nyugatra fordítsa, ahol az ősrégi, sötét hasadék tátongett. De a látvány szorongást ébresztett benne, hiszen tudta már miféle szentségtelen tudás örökségét rejt.

A denevérek is visszatértek, de Nidnulnak úgy tűnt, jobban kerülnek a hasadékot, mint valaha. Ha egy raj véletlenül a közelébe tévedt, páni rémületben szóródtak szét a közelében.

Augusztustól Nidnul naplójának bejegyzései semmitmondóvá és általánossá váltak. Egyszerű leírássá váltak, annak, aminek minden városlakó magától is tudatában volt. Név szerint, hogy az óváros lakói megmagyarázhatatlan bizarr viselkedésbe kezdtek. Mint éjféli virrasztások és tömeges megmozdulások, amelyek feszélyezettséggel töltötték el a többi városlakót.

Nidnun naplóbejegyzései azonban mégis konstans fokozódó félelemről tanúskodnak, amit egy különös, ideges előérzetként ír le.

Az óváros lidércei rendre gyertyás virrasztásokat tartottak, a romos közkürt peremén, ahol érthetetlen imákat mormoltak. Elmondásuk szerint a rossz szellemek elűzésére, és a beteljesülés megvalósulására.

Nidnum idegösszeomlása Augusztus 30.-ára datálható. Kijelentette, hogy nem hajlandó elhagyni a lakását, és csapdákkal látta el a hálósóbáját és az előteret, azon félelmében, hogy valaki állandóan figyelni álmában.

Katatóniás félelem fogta el a sötétségtől, és Hope személyétől. A szobáját világító kövekkel pakolta tele, valamint tekintélyes mennyiségű pizzát rendelt házhoz magához. Két komplett étterem csak az ő megrendelésének köszönhetően nem zártak be a hadi-infláció alatt.

Éjszaka oda-nem-illő zajokról számolt be.

Később alvajárásról számolt be, melynek keretében számos kék-zöld folttal és zúzódással borítva tért magához. Ténykedésére nem derült fény, ahogyan ő maga sem emlékezet egyik esetre sem.

Amikor azonosíthatatlan hangos nesz és kiáltások morajlottak a lakásában, szeptember 8.-án 2:37 perckor a klinikára szállították, csigák és péksütemények kereszteződésének világra rontásáról hóbörögve.

Közben teljes hangerőn üvöltötte az Ócsó Trükk lemezeit, visszafelé.

A kórházi személyzet a sufniba vágta, ahol másnap reggel holtan bukkantak rá, rejtélyes körülmények között.

Opeth a maga részéről, lezártak tekintette az ügyet. Bár mélységesen érdekfeszítőnek találta Nidnud esetét, nem állt módjában tüzetesebben kivizsgálni a beteg képzelgéseinek megalapozottságát. Valamiféle megmagyarázhatatlan visszásság azonban mégis nyomot hagyott benne. Bár az Óváros lakói megrohamozták és lerombolták a kérdéses templomot még napokkal ez előtt, egyik örült fellángolásukban.

A gazt felégették, a helyet pedig sóval hitették be.

De Opethnek most első dolga az volt, hogy kitalálja, miként is vázolja az elhunyt különös körülményeit a hozzátartozóknak.

- Hányadik alkalom is ez már? 287? Azt hiszem 287? ... Miért tartom én ezt számon? – kérdezte magát Celestia.

Kevés kellemetlenebb tevékenységet volt képes elképzelni, mint Selenis vendégszeretétét. 287. napja.

Ebből csak 157 szer erőszakolta meg. De úgy tesz, mintha 1111 év után még érezte egyáltalán valamit oda lent. De így jobb, ha azt hiszi, mintha nem.

Egy átok és egyben áldása az alikornis létnek, gondolta, a halhatatlanság. Selenis ugyanis kitalálta, hogy mindennap sasokkal eteti ki a májukat. Ami igaz holnapra visszanő, de ez nem teszi sokkal kellemesebbé. Selenis szerint ez irónikus.

Celestia viszonylag jól bírta a gyűrődést, de neki erősnek kellett mutatkoznia a bajtársai érdekében, a húga és hűtanítványa szemében. Közben tartani a reményt, hogy Cadence csak kiszabadítja őket. Elvégre ő is hallotta a híretet, hogy unokahúga megunta a banánt és „különleges katonai hadműveletet” intézett a Fagyottváros ellen mikor a tárgyalások megfeneklettek. A királyok végső érve: az ágyú. „*Ultima ratio regnum*”

Hát, ha minden jól megy, a pónianyagot számolva Celestia szerint kiszabadulhatnak úgy... másfél év múlva.

Talán hamarabb is, Celestia szerint Hope inkább hajlik a jó szóra, mint Selenis.

Celestiát ez igazából csak a többiek relációjában érdekelte: meddig kell még ennek a megalómániás halhatatlannak a kínzásait elviselni.

Twilight embriópózban hevert a faltövében a farkát simogatva. Duruzsolva az orra alatt.

Tekintve, hogy alikornisként ő is halhatatlan Selenis ebből előnyt kovácsolt, ezért felnyitotta a hasát és teletömte nyűvekkel, hogy aztán a seb beforrjon, és ott izegnek-mozognak Twilight

belsejében, míg idővel kifejlődnek és kirágják magukat belőle. Ami nem kellemes, de Twilight túl fogja élni. Duzzadt szemekkel a falfelé fordulva gyözködi magát.

- Kibírja. – konstátálta a Celstia, akit valamivel jobban aggódott a húga állapota miatt. Luna háttal dőlve falnak, csak gubbasztott ott azzal a bárgyú kifejezéssel az arcán.

Celestia egészen úgy látta maga előtt, mint kiscsikó korában a születésnapján, amikor várta a tortáját, amit ő ígért neki. Egy torta méretű Moonpiet. Már amikor nem ette meg előle. De mindig ugyan úgy ült a kis sityakjában, várva a tortát, amit a nővére ígért neki. Ugyanazzal a bárgyú arckifejezéssel.

Celestiát ez frusztrálta.

- Luna... - szólította meg. – Jól érezd magad? – egy kínzókamrában ez egy bolond kérdés volt, de Celestia hirtelenjében nem tudod jobbat.

Lunának csak a szeme mozgott a helyében, és az övére szegeződött.

- Eljön. Eljön, és már nem lehet megállítani. – mondta kijelentésszerűen.

- Kicsoda Luna, ki fog eljönni? – tapogatózott Celestia.

- Pizzás Csiga! – kiáltotta el magát, mellsőlábait a magasba emelve és azt kiáltotta a mennyezetnek. – V’hu-ehn n’kgnath fh’gnu n’aem’nh. V’naa-glyz-zai v’naa-glyz-zn’a cylth. I’a ry’gzengrho. I’a Pizzi.

Celestia elborzadva meredt a hűgára.